

การดูแลรักษาเด็กพิการตามวิถีของ ปู่ไฟ สมสีลา

พิศมัย มะลีลา, ปวีณา ช่วงทิพย์, วิชัย อิงพินิจพงศ์

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์คือ 1. เพื่อศึกษาแนวคิดและทัศนคติของภูมิปัญญาชาวบ้านโดย ปู่ไฟ สมสีลา ในชุมชน รวมทั้งการประยุกต์ใช้ทรัพยากรในท้องถิ่นและเทคโนโลยีพื้นบ้านในการดูแลเด็กพิการหรือคนพิการในชุมชน และ 2. เพื่อนำภูมิปัญญาชาวบ้านมาเป็นแนวทางในการประยุกต์ใช้ในการดูแลเด็กพิการในกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งขั้นตอนการวิจัยออกเป็น 2 ขั้นตอนคือ 1. ขั้นตอนเพื่อศึกษาแนวคิดและทัศนคติของภูมิปัญญาชาวบ้านโดย ปู่ไฟ สมสีลา ในชุมชน รวมทั้งการประยุกต์ใช้ทรัพยากรในท้องถิ่นและเทคโนโลยีพื้นบ้านในการดูแลเด็กพิการหรือคนพิการในชุมชน และ 2. ขั้นตอนเพื่อนำภูมิปัญญาชาวบ้านมาเป็นแนวทางในการประยุกต์ใช้ในการดูแลเด็กพิการในกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้วิธีการสังเกต สัมภาษณ์ และการบันทึกเทปวิดีโอ ในการเก็บข้อมูล แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ผล ผลการวิจัยในขั้นตอนที่ 1 พบว่า แนวคิดในการดูแลรักษาเด็กพิการตามวิถีของปู่ไฟจะเริ่มจากความรัก ความห่วงใยในตัวตนและเริ่มหาวิธีการแก้ไขปัญหาคือความพิการโดยใช้ความคิดสร้างสรรค์ที่มีอยู่ในการประดิษฐ์ของเล่น ซึ่งจะใช้การเล่นและของเล่นเป็นหลัก นอกจากนี้ ยังใช้การสังเกตเพื่อประเมินความสามารถของเด็กเพื่อประดิษฐ์ของเล่นที่เหมาะสม ซึ่งการเล่นเป็นวิธีการรักษาที่เหมาะสมสำหรับผู้พิการอย่างหนึ่ง จากการสังเกตของปู่พบว่าผลของการเล่นทำให้อาการเกร็งของเด็กลดลง นอกจากนี้ ยังมีแนวคิดว่าการที่จะพัฒนาความสามารถทางกายของเด็กนั้น ควรจะให้เด็กได้เล่นของเล่นที่เลียนแบบจากชีวิตจริง ใช้การเล่นแบบมีส่วนร่วมคือให้เด็กหลายๆ คนเล่นด้วยกัน มีของเล่นหลายชิ้นเพื่อกระตุ้นให้เด็กได้เล่นของเล่นที่หลากหลาย นอกจากนี้ การประดิษฐ์ของเล่น ควรประดิษฐ์จากความต้องการของเล่นของเด็ก ซึ่งดังที่กล่าวมาการรักษาตามวิถีของปู่ไฟ จะอยู่บนพื้นฐานของความรัก ความห่วงใย และคาดหวังที่จะให้หลานช่วยเหลือตัวเองได้ ส่วนขั้นตอนที่ 2 พบว่ากลุ่มตัวอย่าง 3 รายที่ได้รับแนวคิดจากปู่ไฟ และนำไปประยุกต์ใช้ โดยพบว่า 1 ราย ที่ใช้แนวคิดและวิธีการคล้ายของปู่ไฟนั้น เด็กมีการตอบสนองต่อการกระตุ้นดีและมีพัฒนาการด้านการรักษาดี ส่วนอีก 2 ราย พบว่าไม่สามารถเปลี่ยนแนวความคิดของผู้ปกครองในการดูแลเด็กได้ สรุปการศึกษาแนวคิดของ ปู่ไฟ สมสีลา มีหลักการคือใช้การเล่นเพื่อบำบัดรักษา ใช้แนวคิดการเล่นเลียนแบบชีวิตจริง การเล่นแบบมีส่วนร่วมใช้ของเล่นที่หลากหลายเหมาะสมกับความสามารถของเด็ก และการประดิษฐ์ของเล่นตามความต้องการของเด็ก ทำให้เด็กเล่นของเล่นได้นาน เป็นแนวคิดที่สอดคล้องกับหลักการทางทฤษฎีที่ใช้ในการรักษาเด็กพิการในปัจจุบัน

ภาควิชากายภาพบำบัด คณะเทคนิคการแพทย์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น